

Maria Rodés: «Segons el folklore jueu, Lilith va ser la primera bruixa»

A través de 'Lilith', la màgia de la cantautora reviu en un nou àlbum que és a punt de veure la llum

Maria Rodés | Arxiu de l'artista

Lilith (Satélite K, 2020) és l'àlbum que respon a l'espectacle que **Maria Rodés** va crear el març del 2019 en el marc del Festival de Arte Sacro de Madrid (ciutat on viu Rodés des de fa tres anys). Del projecte n'havia de sorgir un EP, que a causa de la gravació endarrerida pel confinament va allargar-se fins a nou cançons. Parlem amb l'artista d'aquest àlbum que és a punt de veure la llum.

Quan vas descobrir el personatge de Lilith?

Va ser resultat d'un post d'Instagram on deia que m'agradaria fer un projecte sobre bruixes. A Pepe Mompeán li va agradar la idea, me'l va produir i el va programar al Festival de Arte Sacro que dirigeix. El març del 2019 el vaig presentar al Teatro del Canal i a la sala de les pintures negres de Goya del Museu del Prado, i van anar sorgint concerts fins que vaig pensar de fer un EP. Amb el confinament, però, la gravació va quedar endarrerida, vaig fer més cançons i va acabar sent un disc. I el títol *Lilith* va sorgir d'una conversa amb Mompeán: em va passar informació sobre ella perquè segons el folklore jueu es diu que va ser la primera bruixa, i em va semblar perfecte.

Hi ha col·laboradors en aquestes cançons com Isabelle Laudenbach, Marta Roma o Pep Pascual. D'on et ve la relació o la tria?

Amb la **Isabel** ja hem col·laborat molts cops (a *Maria canta copla*, a l'homenatge a **Cecilia** i als primers concerts que vaig fer dedicats al meu tiet-besavi Lluís Rodés, un espectacle que també vaig estrenar d'alguna manera al Festival de Arte Sacro amb el **Quartet Brossa** i la **Isabel** (al Teatro de la Abadía el 2016 amb el títol *Harmonías del firmamento*). **Pep Pascual** va ser al *Maria canta copla*, Marta Roma crec que em va venir pel Marcel Ayats, i Marina Tomàs era alumna de guitarra de la **Isabel** i me la va recomanar. Tots canten molt bé, i a part de les cordes, els seus cors hi afegeixen moltíssim. És una sort perquè la veu humana és un recurs molt expressiu.

Maria Rodés Foto: Xavier Mercadé

Com reculls tant la tradició de la seguriya flamenca com la jota tortosina a "Seguramente fui yo", i a ritme de pandero?

És un popurri, les seguriyas les vaig posar a la lletra de manera intuïtiva, però la cançó sorgeix de llegir sobre llegendes populars, d'akelarres de bruixes on se sap que tocaven el pandero i instruments de percussió petita. La cançó és com un rumor, d'una persona que pensa que viu amb una bruixa i narra la sospita, el dubte de si ho és o no. Les llegendes eren rumors per condemnar algú, i la cançó recull aquest esperit del rumor del boca a orella.

"Les bruixes tornen", cançó que vam estrenar la setmana passada, és un cant d'alerta o de por. Les dones estem en perill de tornar a patir ?caça de bruixes' o ja ho hem superat?

Hi ha l'alerta en el títol, sí, i és una manera simpàtica de dir que encara som aquí i no han acabat amb totes. La cançó diu aquells versos del misogin *L'espill* o *Llibre de les dones*, de Jaume Roig: que moltes bruixes ?s'apleguen [...], / totes honoren / la llur caverna / qui es diu Biterna'. Era una cova llegendària on les dones feien tot tipus de pecats, és a dir, feien el que els donava la gana i s'ho passaven bé.